

Sygnatura akt I C 148/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

J., dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jaworze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Bargiel-Małachowska

Protokolant: stażysta Kinga Gaj

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 r. w Jaworze

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko T. R., E. R.

o roszczenia z umów bankowych innych

I. zasądza solidarnie od pozwanych T. R. i E. R. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 38.994,93 zł (trzydzieści osiem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt cztery złote 93/100 grosze) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 32.631,98 zł od dnia 18 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 6.362,95 zł od dnia 16 maja 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

I. nie obciąża pozwanych kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową;

II. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. kwotę 2.400 zł (plus VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu.

Sygn. akt C 148/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 maja 2014r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) Finanse S.A. z siedziba we W. wniosła o zapłatę kwoty 38.994,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 32.631,98 zł od dnia 18 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 6.362,95 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podała, że na mocy oświadczenia z dnia 8 stycznia 2013r. pozwani solidarnie uznali istnienie wymagalnej wierzytelności z tytułu pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 2 lipca 2008r. zawartej pomiędzy P. R. a (...) Bank S.A. , przelanej następnie umową sprzedaży wierzytelności przez (...) Bank S.A. na rzecz powoda w dniu 14 grudnia 2012r. Wierzytelność ta wynosiła na dzień złożenia oświadczenia kwotę 32.631,98 zł , w tym kwota należności głównej 20.088,20 zł , kwota 12.543,78 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie oraz należności ubocznych wynikających z umowy. Oświadczeniem tym pozwani zgodzili się na doliczenie odsetek i innych należności ubocznych do kwoty głównej zgodnie z treścią art. 482 § 1 k.c. Spłata nastąpić miała w ratach, w tym 12 rat miesięcznych po 100 zł, 12 rat miesięcznych w kwocie 500 zł oraz pozostałe raty w kwocie 2.185,02 zł. Jak podała strona powodowa pozwani uchybili płatności drugiej raty, w związku z czym zostali oni wezwani do zapłaty pozostałej do spłaty kwoty, na którą składały się: należność główna pozostała do spłaty z uwzględnieniem kapitalizacji

dokonanej zgodnie z art. 482 § 1 k.c. w kwocie 32.631,98 zł oraz odsetki umowne w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP w kwocie 1.540,54 zł oraz odsetki za zwłokę w spłacie skapitalizowanej należności w łącznej kwocie 4.822,41 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 26 maja 2014r. w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

W sprzeciwie wniesionym od nakazu zapłaty, pozwani podali, że ich sytuacja majątkowa czyni niemożliwym spłatę zadłużenia jednorazowo. Wnieśli zatem o rozłożenie zadłużenia na raty oraz o zwolnienie od uiszczenia kosztów procesu.

Pismem z dnia 15 lutego 2016r. strona powodowa sprecyzowała żądanie, co do odsetek ustawowych podając, że do dnia 31 grudnia 2015r. domagają się odsetek ustawowych, zaś od dnia 1 stycznia 2016r. domagają się tzw. odsetek ustawowych „za opóźnienie”.

Strona powodowa nie wyraził zgody na rozłożenie zadłużenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. R. zawarł w dniu 2 lipca 2008r. z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki o numerze (...) w wysokości 30.621,38 zł na okres do dnia 02 lipca 2013r. Oprocentowanie pożyczki wynosiło 13% w stosunku rocznym i nie mogło przekroczyć odsetek maksymalnych, wynoszących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku gdy stopa odsetek maksymalnych byłaby niższa niż określone w umowie umowne oprocentowanie nominalne, bank miał naliczać odsetki wg obowiązującej w danym dniu stopy odsetek maksymalnych. W przypadku zaś gdyby stopa odsetek maksymalnych byłaby wyższa od oprocentowania nominalnego określonego w umowie, odsetki miały być naliczane wg oprocentowania nominalnego. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu, Bankowi przysługiwało uprawnienie do pobierania od niespłaconego w terminie zadłużenia podwyższonych odsetek w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP.

Zadłużenie P. R. spłacał do dnia 7 maja 2010r.

W dniu 5 maja 2011r. (...) Bank S.A. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przeciwko P. R..

Tytuł wykonawczy wydano w dniu 19 maja 2011r.

W dniu 11 lipca 2011r. (...) Bank S.A. wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec P. R..

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012r. postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 2 maja 2012r.

W dniu 14 grudnia 2012r. wierzyciel (...) Bank S.A. przelał na rzecz (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. wymagalną wobec P. R. wierzytelność w kwocie 32.631, 98 zł, w tym 20.088,20 zł tytułem kapitału, 1.403,48 zł tytułem odsetek umownych, 10.255,21 zł tytułem odsetek karnych, 885,09 zł tytułem kosztów ubocznych.

W dniu styczniu 2013r. strona powodowa wezwała P. R. do spłaty zadłużenie. W związku z tym, że P. R. przebywał w tym czasie za granicą, T. i E. R. skontaktowali się z przedstawicielami (...) Finanse S.A. - E. Ż. i zobowiązali się telefonicznie spłacić zadłużenia za syna.

W dniu stycznia 2013r. T. R. i E. R. otrzymali druk oświadczenia datowany na 8 stycznia 2013r., w którym - w związku z zadłużeniem P. R. wobec firmy (...) z siedzibą we W., wynikającym z wierzytelności przysługującej (...) Bank S.A. we W. z tytułu umowy z dnia 2 lipca 2008r. w kwocie 32.631,98 zł nabytym w drodze przelewu przez stronę powodową - zobowiązują się dokonać zapłaty za P. R. kwoty 59.640,48 zł w 48 miesięcznych ratach, w tym: 12 rat miesięcznych w kwocie po 100 zł, 12 rat miesięcznych w kwocie po 500 zł oraz 24 miesięczne raty w kwocie po 2.185,02 zł . Raty płatne

miały być do 1 – wszęgo każdego miesiąca, począwszy od dnia 1 lutego 2013r. W związku z rozłożeniem należności na raty, E. i T. R. zobowiązali się do zapłaty również umownego oprocentowania w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, co zostało uwzględnione w wysokości miesięcznych rat oraz dalszych odsetek w tej samej wysokości liczonych od zaległych rat kapitałowych, w przypadku opóźnienia w ich płatności.

Treść zobowiązania stanowiła wydruk komputerowy, wysokość miesięcznych rat napisana była pochyłą czcionką. Wolne pola były wykropkowane i dotyczyły takich danych jak: P., numer dowodu osobistego, miejsce zatrudnienia / źródło utrzymania, podpis.

Oświadczenie to zostało podpisane przez pozwanych i odesłane do firmy (...) S.A. we W..

Oświadczenie to podpisał także wierzyciel (...) Finanse S.A. we W..

Na przejęcie długu P. R. wyraził ustną zgodę.

Pozwany T. R. i E. R. zgodzili się przejąć zadłużenie za syna P. R. albowiem syn zbankrutował.

Pismem z dnia 28 marca 2013r. pozwani wezwani zostali do niezwłocznej zapłaty zadłużenia, w związku uchybieniem płatności rat.

W związku z uchybieniem płatności rat, zobowiązanie pozwanych stało się wymagalne w dniu 7 kwietnia 2013r. i postawione w stan natychmiastowej wymagalności.

Na dzień wniesienia pozwu zaległość pozwanych wynosi: 38.994, 93 zł, na którą składają się: należność główna w wysokości 32.631,98 zł, odsetki kapitałowe (oprocentowanie) w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym w kwocie 1.540,54 zł wyliczone od kwoty 32.631,98 zł za okres od 9 stycznia 2013r. do 7 kwietnia 2013r. przy uwzględnieniu wpłaty na kwotę 100 zł, odsetki za zwłokę w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym w kwocie 4.822,41 zł wyliczone od kwoty 32.631,98 zł od dnia 23 kwietnia 2013r. do 17 kwietnia 2014r.

Pozwany T. R. utrzymuje się obecnie z renty, która po obciążeniach komorniczych wynosi 550 zł, E. R. jest osobą bezrobotną. Za media ponoszą opłaty w kwocie 150 zł/mies. Wraz z żoną E. choruje na astmę. Syn P. od czasu do czasu przesyła im kwoty 100 – 200 zł miesięcznie.

Dowody: - umowa przelewu z dnia 14.12.2012r. k- 34 – 37,

- umowa pożyczki z 02.07.2008r. k – 38 – 40,

- zobowiązanie z 8.01.2013r. k- 41, 59,

- pismo z dnia 12.,06.2014r. k – 60,

- wezwanie do zapłaty z 40.10.2013r. k - 61,

- pismo z 8.1.2013r. k – 61,

- przesłuchanie pozwanego T. R. k- 51 verte,

- przesłuchanie pozwanej E. R. k – 62 verte – 63,

- harmonogram spłat k – 104 – 105,

- zestawienie wpłat do umowy k - 106,

- regulamin udzielania pożyczek i kredytów przez (...) Bank S.A. k – 107

-110,

- przesłuchanie świadka J. Ż. –akta o sygn. XIV Cps 91/15 k- 26,

- akta I Co 595/11,

- akta KM 7833/11.

Sąd z ważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie jest, że P. R. łączyła z poprzednikiem strony powodowej (...) Bank S.A. we W. umowa pożyczki. Poza sporem pozostawał fakt, że P. R. nie wywiązał się z zawartej przez siebie umowy i że cała objęta umową wierzytelność została scedowana na rzecz strony powodowej. Wierzytelność wymagalna wobec P. R. na dzień cesji wynosiła 32.631,98 zł, w tym 20.088,20 zł tytułem kapitału, 1.403,48 zł tytułem odsetek umownych, 10.255,21 zł tytułem odsetek karnych, 885,09 zł kosztów ubocznych. Wysokość przelanej wierzytelności Sąd ustalił na podstawie przedłożonego (...), harmonogramu spłat, zestawienia wpłat rat, oraz z załącznika do umowy cesji. Wysokość wierzytelności należnej wobec P. R. na dzień cesji nie była kwestionowana przez pozwanych.

Przedmiot sporu sprowadzał się zaś do tego czy doszło do skutecznego przejęcia długu przez pozwanych i tym samym czy pozwany przysługuje legitymacja procesowa bierna w sprawie.

Zgodnie z art. 519 § 1 k.c. osoba trzecia może wstąpić na miejsce dłużnika, który zostaje z długu zwolniony (przejęcie długu). Przejęcie długu może nastąpić w dwóch konfiguracjach. Pierwszą z nich jest umowa zawarta pomiędzy wierzycielem a osobą trzecią za zgodą dłużnika, drugą zaś umowa pomiędzy dłużnikiem a osobą trzecią za zgodą wierzyciela. Przejęcie długu jest więc czynnością dwuczłonową, która składa się z jednej z wyżej wskazanych umów oraz oświadczenia, w którym wierzyciel bądź dłużnik wyrażają zgodę na zmianę osoby dłużnika (art. 519 § 2 k.c.). W obu przypadkach jedną ze stron umowy jest osoba trzecia (zwana przejemcą lub przejmującym), a więc podmiot, który nie występował w pierwotnym stosunku zobowiązaniowym. Na mocy zawartej umowy przejmujący staje się nowym dłużnikiem. Oznacza to, że wstępuje on w sytuację prawną dotychczasowego dłużnika, który zostaje zwolniony z długu. Po drugiej stronie umowy może zaś wystąpić dłużnik lub wierzyciel. Aby umowa przejęcia długu była skuteczna niezbędne jest uzyskanie **zgody** odpowiednio wierzyciela albo dłużnika. Wyrażenie zgody następuje w drodze oświadczenia, skierowanego do odpowiedniej strony umowy przejęcia długu. Jeśli do przejęcia długu dochodzi poprzez zawarcie umowy pomiędzy wierzycielem a osobą trzecią – jak w przedmiotowej sprawie - zgodę na jej zawarcie powinien udzielić dłużnik. Dłużnik, który wyraża akceptację na zawarcie takiej umowy, może złożyć stosowne oświadczenie którejkolwiek ze stron. Umowę przejęcia długu możemy zaliczyć do tzw. **umów konsensualnych**. Oznacza to, że do ich zawarcia wymagane jest jedynie złożenie zgodnych oświadczeń woli przez strony. Nie jest zatem konieczne dokonanie innych, dodatkowych czynności. Zawierając umowę przejęcia długu wymagane jest zachowanie **formy pisemnej**. Jest to wymóg bezwzględny, dlatego też w wypadku, gdy strony zawarły taką umowę np. ustnie, jest ona nieważna. Przedmiotem opisywanej umowy jest przejęcie długu. Pod pojęciem długu należy rozumieć zespół obowiązków dłużnika, których wykonanie ma na celu zaspokojenie interesu wierzyciela (np. zapłacenie określonej sumy pieniędzy). Dłużnik zobowiązany jest zatem do spełnienia określonego świadczenia, które stanowi podstawę stosunku prawnego istniejącego pomiędzy nim a wierzycielem. Jak już wskazywano poprzez umowę przejęcia długu osoba trzecia wstępuje w miejsce dłużnika. Innymi słowy - przejmując wszelkie obowiązki jakie ciążyły na dotychczasowym dłużniku względem wierzyciela, jak i roszczenia oraz uprawnienia, które przysługiwały dłużnikowi przeciwko wierzycielowi. Należy zatem podkreślić, że przejmujący nie przyjmuje na siebie wyłącznie długu dotychczasowego dłużnika, ale także ogół praw wynikających ze stosunku zobowiązaniowego.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że pozwani skutecznie przejęli dług swojego syna P. R.. Pismo zatytułowane „zobowiązanie” jest niczym innym jak przejęciem długu w rozumieniu art. 519 k.c. Świadczy o tym dobitnie treść zobowiązania pozwanych do spłaty wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi ,

a następnie stronie powodowej „za P. R. wobec strony powodowej”. Oświadczenie to zostało spisane na piśmie i podpisane przez obecnego wierzyciela, tj. stronę powodową oraz pozwanych. Dochowana została zatem forma ad solemnitatem, o której mowa w art. 522 k.c.

Przepis art. 522 k.c. nie odnosi się do zagadnienia formy prawnej wyrażenia zgody przez dłużnika na przejęcie długu. Przyjęty został pogląd w piśmiennictwie, że może być wyrażona ona w dowolny sposób (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania 2006, s. 367; J. Mojak, K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2011, s. 220; G. Koziół, Komentarz do art. 522 Kodeksy cywilnego, stan prawny 2014.05.01, LEX OMEGA 2015). Jak wynika z zeznań T. R., syn P. R. na przejęcie długu wyraził zgodę. Spełniona została zatem i ta przesłanka, od której zależy skuteczność przejęcia.

W swoim oświadczeniu pozwani potwierdzili wysokość scedowanej wierzytelności wobec P. R. na kwotę 32.631,98 zł i zobowiązali się do spłaty w/w zadłużenia, powiększonego o dalsze odsetki kapitałowe w miesięcznych rosnących ratach. Z racji tego, że na kwotę 32.631,98 zł składały się zarówno kapitał, jak i należności oboczne, w tym odsetki narosłe do dnia cesji, zobowiązując się do spłaty w/w kwoty wraz prawem do naliczania od całej tej należności dalszych odsetek kapitałowych i za opóźnienie, strony dokonały tzw. kapitalizacji, o której mowa w art. 482 § 1 k.c. W związku z tym, że przejmujący nie przyjmuje na siebie wyłącznie długu dotychczasowego dłużnika, ale także ogół praw wynikających ze stosunku zobowiązaniowego, stąd też strona powodowa miała prawo - w związku z rozłożeniem należności na raty - powiększyć poszczególne raty o odsetki kapitałowe w wysokości wynikającej z umowy pożyczki, tj. czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym (co znalazło wyraz w ostatecznej kwocie żądanej do spłaty), jak i w przypadku uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat naliczyć dalsze odsetki karne liczone w tej samej wysokości. Pozwani przejmując dług P. R., przejęli bowiem ogół praw i obowiązków wynikającej ze stosunku zobowiązaniowego łączącego P. R..

Na dzień wniesienia pozwu zaległość pozwanych wynosi: 38.994,93 zł, na którą składają się: należność główna 32.631,98 zł, odsetki kapitałowe w kwocie 1.540,54 zł wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym wyliczone od kwoty 32.631,98 zł za okres od 9 stycznia 2013r. (tj. pod dniu podpisania umowy o przejęcie długu) do dnia 7 kwietnia 2013r. (tj. do dnia postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności) - przy uwzględnieniu wpłaty na kwotę 100 zł oraz odsetki za zwłokę w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym w kwocie 4.822,41 zł wyliczone od kwoty 32.631,98 zł od dnia 23 kwietnia 2013r. do dnia 17 kwietnia 2014r.

Wysokość zadłużenia 38.994,93 zł nie była kwestionowana w toku niniejszego postępowania, przeciwnie T. R. na rozprawie w dniu 15 stycznia 2015r. przyznał tą okoliczność.

Pozwani nie udowodnili, aby zostali wprowadzeniu w błąd przy podpisywaniu umowy o przejęcie długu. Argumenty pozwanych o dopisaniu dalszych rat kredytu w wysokości przewyższającej kwotę 100 zł, zostały skutecznie podważone w toku niniejszego postępowania, Słuchany w ramach pomocy sądowej świadek J. Ż. zeznała, że jedynie miejsca przeznaczone do wpisania numeru P., dowodu osobistego, zawodu i dla podpisu były wykropkowane, czego potwierdzeniem są przedłożone do akt kserokopia jak i oryginał zobowiązania z dnia 8 stycznia 2013r. Pozwana E. R. będąc słuchana przed sądem, sama przyznała, że zobowiązanie podpisała wraz z mężem w ciemno, rzekome dopiski miały by zaś poczynione długopisem. Nie potrafiła jednakże racjonalnie wytłumaczyć dlaczego raty, które miały być dopisane przez stronę powodową długopisem, są napisane tą samą czcionką i komputerowo. W ocenie Sądu, twierdzenia pozwanych stanowią wyłącznie przyjętą linię obrony i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Co istotne pozwani wnosząc sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, nie uchylali się od zapłaty zadłużenia, tłumacząc swoje opóźnienie w spłacie jedynie trudnościami finansowymi.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło także przedawnienia roszczenia.

Poza sporem pozostaje fakt, iż każda rata pożyczki staje się wymagalna w dniu jej płatności i przedawnia się z upływem lat 3. Termin płatności najdawniejszej z rat pożyczki przypadał na dzień 1 sierpnia 2008r., uległaby ona zatem - przy hipotetycznym założeniu, że dług nie był w ogóle spłacany przez P. R. - przedawnieniu z dniem 1 sierpnia

2011r. Tymczasem bieg przedawnienia został przerwany przez czynność wierzyciela. Jak wynika z akt sprawy w dniu 5 maja 2011r. pierwotny wierzyciel wystąpił z wnioskiem do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności (...). Termin przedawnienia nie biegł do dnia wydania tytułu wykonawczego, tj. do dnia 19 maja 2011r. stosownie do art. 124 § 1 k.c., po czym zaczął biec na nowo, by znów zostać przerwany poprzez wszczęcie egzekucji wnioskiem z dnia 11 lipca 2011r. (KM 7833/11). Jak wynika z akt sprawy KM 7833/11 komornik sądowy postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012r., umorzył postępowania egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 2 maja 2012r. Z tym dniem zaczął biec zatem na nowo trzyletni termin przedawnienia. Termin ten po raz kolejny został skutecznie przerwany w dniu 16 maja 2014r. poprzez wniesienie pozwu do tutejszego Sądu. Mimo, iż w przeszłości istniały rozbieżności co do skutecznego przerwania biegu przedawnienia przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, obecnie pogląd o tym, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia jest dominujący w judykaturze i zyskał powszechną aprobatę (por. wyrok SN z dnia 17.12.2004r. II CK 276/04; wyrok SN z dnia 12.01.2012r., II CSK 203/11; wyrok SN z 05.11.2004r. II CK 478/03; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 07.05.2014r. I ACa 1215/13). Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności stanowi – poza przypadkami nadawania tej klauzuli z urzędu – *conditio sine qua non* zaspokojenia roszczenia. Do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem uprawniony nie może podjąć innej czynności mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Stąd też złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał żądanie strony powodowej o zapłatę kwoty 38.994,93 zł za uzasadnione, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Na dzień wniesienia pozwu zaległość pozwanych wynosi: 38.994, 93 zł, na którą składają się: należność główna 32.631,98 zł, odsetki kapitałowe w kwocie 1.540,54 zł liczone od kwoty 32.631,98 zł za okres od 9 stycznia 2013r. do 7 kwietnia 2013r., odsetki za zwłokę w wysokości 4.822,41 zł liczone od kwoty 32.631,98 zł od dnia 23 kwietnia 2013r. do 17 kwietnia 2014r. Żądanie zatem dalszych odsetek karnych (za opóźnienie) od kwoty 32.631,98 zł od dnia 18 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty uznać należy za zasadne. Zasadnym jest także żądanie dalszych odsetek kwoty 6.362,95 zł (1.540,54 zł + 4.822,41 zł) od dnia wniesienia pozwu, tj. 16 maja 2014r. stosownie do zapisu art. 482 k.c.

Ustawodawca z dniem 1 stycznia 2016r. dokonał rozróżnienia na „odsetki ustawowe” (tzw. kapitałowe) (o których mowa w art. 359 k.c.) i „odsetki ustawowe za opóźnienie” sensu stricto (o których mowa w art. 481 k.c.) i które – od 1 stycznia 2016r. - różnią się, co do swojej wysokości. Sąd zasądzając odsetki ustawowe od żądanych kwot, doprecyzował zgodnie z wnioskiem strony powodowej, że chodzi do dnia 31 grudnia 2015r. o odsetki ustawowe, zaś od dnia 1 stycznia 2016r. o odsetki ustawowe „za opóźnienie”, a więc o odsetki, o których mowa w art. 481 k.c., aby na etapie wykonania wyroku nie było w tym względzie wątpliwości.

Do odsetek należnych po dniu wejścia w życie ustawy, tj. po dniu 1 stycznia 2016r. stosuje się bowiem przepis art. 481 k.c. w nowym brzmieniu (per analogiem art. 56 ustawa o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830).

Sąd nie miał podstaw, by rozłożyć przedmiotowe świadczenie na raty, na co nie wyrażała zgody także strona powodowa. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Sąd podziela wyrażone w doktrynie i judykaturze stanowisko, że ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy, gdyż może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Trafnie jednakże podkreślono w judykaturze, że ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Pozwani w sprzeciwie wniesionym od nakazu zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym wnioskowali o możliwość spłaty zadłużenia w ratach. Zdaniem Sądu rozłożenie kwoty 38.994,93 zł na raty nastąpiłoby z naruszeniem interesów wierzyciela. Biorąc pod uwagę wysokość zasądzonej kwoty, rozłożenie wspomnianej kwoty na raty w wysokości realnie możliwej do spłaty przez

pozwanym, tj. w granicach ok. 200 zł miesięcznie, musiałyby nastąpić na okres co najmniej 10 lat. Nie sposób wymagać, by strona powodowa musiała zwlekać z dochodzeniem świadczenia przez tak długi okres czasu, rezygnując tym samym z należnych jej odsetek. Nie było natomiast podstaw, by rozłożyć zasądzonego świadczenia na okres krótszy, albowiem pozwani z uwagi na swoją obecną trudną sytuację materialną, nie byłiby w stanie ich spłacić. Po odliczeniu kosztów związanych z utrzymaniem domu, pozostaje pozwanym do dyspozycji kwota 400 zł, z której muszą opłacić swoje leczenie, jak i wyżywić dwuosobową rodzinę. Wyrok rozkładający świadczenie na raty skutkowałby zatem jedynie odroczeniem spłaty w czasie poszczególnych rat, które i tak z uwagi na ciężką sytuację finansową pozwanych nie byłyby terminowo spłacane. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że nie ma przeszkód do ewentualnego zawarcia przez strony porozumienia dotyczącego spłaty długu w ratach, czy też odroczenia spłaty długu w terminie, już po uprawomocnieniu się wyroku.

Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. postanowił nie obciążać pozwanych kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową z uwagi na trudną sytuację materialną, zdrowotną, jak i szczególne okoliczności sprawy. Pozwany T. R. utrzymuje się z renty, która po obciążeniach komorniczych wynosi 550 zł, pozwana E. R. jest obecnie osobą bezrobotną. Na media wydają 150 zł miesięcznie. Oboje chorują na astmę. Pozwanym po odliczeniu samych opłat na mieszkanie, pozostaje do dyspozycji kwota 400 zł, z czego zmuszeni są ponieść koszty własnego leczenia, jak i utrzymania dwuosobowej rodziny. Na decyzję Sądu wpływ miały także okoliczności, w jakich stali się pozwani dłużnikami strony powodowej. Stąd też orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Orzeczenie w punkcie III wydano na podstawie § 129 i 20 w zw. z § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Pełnomocnik na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016r. oświadczył, że koszty te nie zostały zapłacone.